

Тя разпери ржцетѣ си колкото можа нашироко и зачака на високия си тронѣ цѣла разтреперана отъ радостъ.

Къмъ мегдана се застичаха деца. Едно отъ друго по засмѣни и по-премѣнени.

— Бре, че пѣргава Вѣртушка! — викаха едни.

— Чудо! — обадиха се други.

А Вѣртушката перѣше ли, перѣше ржце и шепнеше:

— Хайде, де, елате по-насамъ! Който ми донесе червено яйце, него ще повозя! . . .

— Азъ! — писна нѣкой.

— И азъ!

— И азъ!

Тогава Вѣртушката си избра двамина — Калча и Калинка — първитѣ, които ѝ показаха червени яйца. Тя грабна Калча въ дѣсната, а Калинка въ лѣвата си ржка и ги завѣртѣ лудо около си.

— Ей, ей, по-полека! — пискаха уплашени Калчо и Калинка. — Ей!

Но Вѣртушката примираше отъ смѣхъ, стискаше ги здраво и викаше, колкото ѝ гласъ дѣржи:

— Не бойте се! Щомъ ви дѣржа, нѣма падане! Хайде-е-е! . . .

А високиятъ ѝ тронѣ се клатушкаше и пѣеше:

— Де гиди веселѣ Великдень, де гиди здрава Вѣртушка!

И цѣлиятъ мегданъ се клатушкаше и пѣеше. И кжщитѣ, и хората, и небето се люлѣеха и пѣеха. И Вѣртушката отъ сутринъ до вечеръ грабваше ту тѣзи, ту онѣзи, завѣртяваше ги, дигаше ги нагоре, спущаше ги надолу и току смушкваше трона си да вика:

— Де, гиди веселѣ Великдень! Де гиди здрава Вѣртушка!

### III.

— Хайде, де, елате по-насамъ! Който ми донесе червено яйце, него ще повозя! — зажумѣ една сутринъ Вѣртушката и зачака да ѝ се помолятъ.

Никой се не обади. Тя отвори крайчеца на едното си око и погледна. Мегдана бѣше празенъ. Единъ пѣтелъ изхръкна отъ нейде, кацна на високия стоборъ и плесна криле: